

Tři jezdci zastavili na vrcholu kopce a zadívali se pod sebe do širokého říčního údolí, které se před nimi táhlo k obzoru; v chladném vzduchu mhouřili oči. Navzdory mrazivým poryvům větru bylo nebe převážně modré, jen sem tam byly vidět zářivě bílé obláčky jako vlněné kupky spěšně se ženoucí v nepravidelných rozestupech oblohou. Osoba v čele trojice, jezdce na šedobílém koni, si přitáhla silný vlněný plášť těsněji k tělu, ale při tom pohybu jí zpod kápě vyklouzl pramen dlouhých rudozlatých vlasů a začal se třepetat ve větru. Přimělo ji to zvednout ruku a neposlušnou loknu zastrčit zpět pod kapuci. Druhý jezdec, vysoký mladý muž, se v sedle zaklonil a zadíval se do nebe.

„Oblaka začínají houstnout, paní,“ poznamenal. „Obávám se, že se blíží špatné počasí.“

Žena se s příjemným úsměvem obrátila k mluvčímu, jenž byl oděn v úboru bojovníka a kolem krku měl tradiční náhrdelník, zlatý řetěz náležející příslušníkům družiny Nasc Niadh, Zlaté obroučky, což byli vybraní osobní strážci cashelského krále. Cashel byla hlavní pevnost Mumanského království, největšího z Pěti království Irska, ležícího na jihozápadě ostrova.

„Stačíme k opatství dojet, ještě nežli nás dostihnou ty přepršky,“ ujistila ho s přesvědčením. „Už to není odsud daleko.“

Třetí člověk, sedící na mírně vyhlížejícím grošovaném valáškovu, měl na sobě mnišský hábit z hnědé vlněné látky a na nepokryté hlavě měl vyholenou tonzuru svatého Petra, z čehož se dalo poznat, že následuje římskou větev víry a nikoliv křesťanství, jak ho praktikovali v Pěti královstvích. Ve studeném poryvu větru se otrásl.

„Jak můžeš vědět, že bude pršet?“ zeptal se trochu nedůtklivě. „V tuto roční dobu by se člověk nadál spíš sněhu.“

„Pořádně se na ta mračna podívej, Eadulfe,“ vyzvala ho žena. „Vidíš, jaký mají tvar? Pokud se budou pořád rychle proměňovat jako ta, která se sem ženou od severu, nebude trvat dlouho a začne pršet. Na sněžení ještě není dost zima. Teprve později tento měsíc, po novoluní, teplota většinou prudce klesne, což předznamenává příchod silných vichřic, které s sebou někdy přinesou i sněh.“

Eadulf si povzdychl až přehnaně nahlas. Bylo zřejmé, že není v příjemném rozpoložení.

Mladý bojovník Enda, jenž dostal za úkol dvojici na cestě doprovodit, si Eadulfova napětí povšiml a rozhodl se rychle zakročít.

„Tak ty, paní, říkáš, že opatství, do kterého míříme, už je blízko?“

Fidelda z Cashelu, sestra Colgúa, krále mumanského, pokynula rukou směrem k širokému, sytě zelenému údolí před sebou.

„Ten klášter netvoří žádné význačnější budovy, je to hlavně poměrně veliké společenství osob, jež se usídlily za dřevěnou palisádou, vystavěnou na vrcholu malého vápencového vrchu, tyčícího se nad řekou, kterou vidíme tam před sebou.“

„Jak se ta řeka jmenuje?“

„Sabrann.“

„Nezvyklé jméno,“ poznamenal bojovník. „Ovšem já do tohoto koutu našeho království dosud ještě nikdy nezavítal.“

„Ten název je prastarý,“ pověděla mu Fidelda. „Ale starý řecký cestovatel Ptolemaios ji ve svých spisech nazýval Dabronou. Kupci tu řeku a její zátoky odjakživa používali jako veliký přístav.“

„Okolní krajina vypadá příjemně a vlídně,“ poznamenal Enda.

Eadulf si jen odfrkl a nepřestával se tvářit nespokojeně. „Vidím tu před sebou jenom bažiny a močály a navzdory zimě už mě zde obtěžovalo tolik bodavého hmyzu, že by mi to stačilo až do konce života. Nemám ani v nejmenším náladu setkat se s dalšími jejich příbuznými.“

„Vždyť máš na štípance tu svou tinkturu, ne?“ odvětila Fidelda vesele. „Děláš ji z jablečného octa a medu, pokud si dobře vzpomínám...“

„Raději bych se zbavil původců těch kousanců, nežli jejich následků,“ opáčil Eadulf uštěpačně. „Proč musíme pořád jezdit po blatech?“

„Na zeměpisné podmínky našeho království nemám žádný vliv,“ odsekla mu Fidelda, kterou už jeho nedůtklivost začínala popouzet.